

Ο τύπος ξέρει
να γράφει.

James Ellroy,
συγγραφέας

Stuart Neville

ΔΙΕΘΝΗΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Κλεμμένες ψυχές

μετάφραση: Βάσια Τζανακάρη

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΓΚΑΛΙΑ

Αίμα, ζεστό, στα χέρια της. Κόκκινο. Το πιο βαθύ κόκκινο που είχε δει ποτέ της. Το μυαλό της τρέκλιζε, η όρασή της χανόταν μέσα σε ένα μαύρο τούνελ.

Μη, μη λιποθυμήσεις.

Η Γκάλια πήρε βαθιά ανάσα, εισέπνευσε αέρα και μαζί μια μεταλλική μυρωδιά, που κατέβηκε κατευθείαν στο στομάχι της και το 'κανε να σφιχτεί σαν γροθιά. Ένωσε χολή να ανεβαίνει στον λαιμό της. Κατάπιε.

Τα πόδια του άντρα τινάχτηκαν, μόλις η Γκάλια δοκίμασε να βγάλει απ' τη σάρκα του το γυαλί. Η μια του άκρη ήταν τυλιγμένη με μια λωρίδα σεντόνι – η λαβή του αυτοσχέδιου όπλου της. Αναπήδησε τρομαγμένη. Ο άντρας την κοίταζε με γουρλωμένα μάτια. Η Γκάλια έστριψε το γυαλί, που βρήκε σε κάτι σκληρό βαθιά μες στον λαιμό του, ώσπου κάτι σαν να 'σπασε. Η λεπίδα γλίστρησε και βγήκε απ' το δεύτερο στόμα που πλέον έχασκε κάτω από το πιγούνι του. Αίμα ξεχύθηκε απ' την πληγή και έβαψε κόκκινο το κίτρινο μπλουζάκι της Εθνικής Λιθουανίας που φορούσε ο άντρας.

Η Γκάλια έκανε ένα βήμα πίσω, καθώς το αίμα απλωνόταν στο δάπεδο από λινέλαιο και πλησίαζε σιγά σιγά στα γυμνά της πόδια, ώσπου έφτασε στα δάχτυλά της, σαν ζεστό φιλί από τον ετοιμοθάνατο άντρα που κατέρρεε πάνω στον τοίχο και τα μάτια του σκοτείνιαζαν.

Ένα ουρλιαχτό ανέβηκε από τα σωθικά της, αλλά το παγίδευσε πίσω από τα δόντια της, κλείνοντάς σφιχτά το στόμα με το ελεύθερο χέρι της. Ένωσε την παλάμη της λεία στα χείλια της και τη γεύτηκε.

Το στομάχι της σφίχτηκε και αμέσως μετά εμετός κύλησε ανάμεσα στα δάχτυλά της. Τα γόνατά της λύθηκαν. Το πάτωμα ερχόταν καταπάνω της γρήγορα, σαν τρένο. Σωριάστηκε στο υγρό και ζεστό δάπεδο, προσπάθησε να απομακρυνθεί, αλλά τα γυμνά της πόδια γλιστρούσαν ολοένα.

Πάλι η ανάγκη να ουρλιάξει, κι αυτή τη φορά δεν μπόρεσε να την καταπνίξει. Παρόλο που ήξερε ότι μπορεί να σήμαινε τον θάνατό της, η Γκάλια άφησε το ουρλιαχτό να ξεχυθεί από μέσα της, ίδιο τρομαγμένο πουλί που δραπέτευε από το κλουβί του, το στήθος της. Το ουρλιαχτό έκλεψε και το τελευταίο ίχνος αέρα από τα πνευμόνια της. Πήρε ανάσα, έβηξε, άλλη μια ανάσα, και ανέκτησε τον έλεγχο του μυαλού της.

Προσπάθησε να αφουγκραστεί παρά το βουητό στα αυτιά της.

Σιωπή. Άκουγε μόνο ένα πνιχτό κόχλασμα από τον λαιμό του άντρα. Κι έπειτα, έναν χτύπο στην πόρτα του υπνοδωματίου. Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της, δάκρυα μικρού τρομαγμένου κοριτσιού, αλλά ανοιγόκλεισε γρήγορα τα βλέφαρά της, για να τα διώξει. Δεν ήταν κοριτσάκι, έπαψε να είναι από τότε που πέθανε ο πατέρας της, κοντά μια δεκαετία τώρα.

Σκέψου, σκέψου, σκέψου.

Στα ματωμένα χέρια της κρατούσε ακόμη τη γυάλινη λεπίδα, η μύτη έλειπε, το πανί είχε ποτίσει. Ίσως να μπορούσε να τους εμποδίσει. Ίσως, αν έβλεπαν τον φίλο τους νεκρό, να καταλάβουν ότι θα μπορούσε να κάνει το ίδιο και σ' εκείνους.

Κι άλλος χτύπος, πιο δυνατός. Το πόμολο της πόρτας τραντάχτηκε.

«Τόμας;»

Φόβος την κυρίευσε. Όχι, δεν μπορούσε να τους εμποδίσει με αυτό το σπασμένο γυαλί. Πάλι η επιθυμία να κλάψει. Την έδιωξε ξανά.

«Τόμας;» Η φωνή τραύλισε κι άλλα λόγια. Η Γκάλια ήξερε λίγα λιθουανικά, αλλά όχι αρκετά ώστε να καταλάβει τις μεθυσμένες ερωτήσεις πίσω από την πόρτα.

«Είσαι καλά;» Άλλη φωνή, τα έντονα ένρινα αγγλικά αυτού του παράξενου, κρύου τόπου. «Κοίτα μην της αφήσεις σημάδια».

Πόσοι ήταν; Η Γκάλια είχε ακούσει τις φωνές τους πρωτύτερα, την ώρα που έρχονταν. Οι δύο μιλούσαν λιθουανικά. Ο ένας Λιθουανός τώρα κείτονταν στο πάτωμα δίπλα της. Ο τρίτος μιλούσε αγγλικά με προφορά τόσο έντονη, που πρέπει να ήταν ιρλανδική. Ένα από τα δύο αδέρφια, σκέφτηκε. Μετά από μια βδομάδα που είχε περάσει ακούγοντας τις κουβέντες τους πίσω από την κλειδωμένη πόρτα, είχε μάθει ότι ο ένας λεγόταν Μαρκ κι ο άλλος Σαμ. Μόνο ο ένας τους είχε έρθει απόψε.

«Τόμας;» Ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα. «Κόφ' τις μαλαχίες. Θα σπάσω την πόρτα, αν δεν ανοίξεις».

Η Γκάλια στηρίχτηκε στα γόνατα και σηκώθηκε, ο αέρας πάγωνε τη μουσκεμένη κοιλιά και τους μηρούς της. Το απλό γκριζο φούτερ και η φόρμα που της είχαν δώσει βρίσκονταν πάνω στην τουαλέτα. Τα άρπαξε και τα φόρεσε αλλάζοντας συνέχεια χέρι στο γυαλί, χωρίς να το αφήνει. Ένωσε το ύφασμα να κολλάει στο αίμα. Ίσως ήταν μια ανοησία και μισή, αλλά ντυμένη ένιωθε πιο ασφαλής. Με κάθε χτύπημα, η πόρτα τραντάζονταν. Ο άλλος Λιθουανός βλαστήμησε.

«Γαμώ την τρέλα μου» είπε ο Ιρλανδός.

Η Γκάλια ανοιγόκλεισε τα μάτια, καθώς η πόρτα τραντάχτηκε στην κάσα κι ο θόρυβος αντήχησε στο δωμάτιο. Οπισθοχώ-

ρησε προς τη γωνία, κρατώντας σφιχτά το γυάλινο λεπίδι μπροστά της. Χτύπησαν ξανά, δυνατά, και ο γλόμπος πάνω από το κεφάλι της άρχισε να κουνιέται πέρα δώθε σαν εκκρεμές. Χώθηκε στη γωνία. Κρατούσε το γυαλί στο ύψος των ματιών της. Το χέρι της έτρεμε.

Προσευχήθηκε στη γιαγιά της, στη γυναίκα που πάντα την προστάτευε –εκείνη και τον αδερφό της– από όταν έμειναν ορφανοί. Η γιαιά είχε σταθεί μάνα τους από τότε που θυμόταν η Γκάλια. Τώρα η μάνα ήταν μες στο χώμα, εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά, και δεν μπορούσε πια να την προστατεύσει. Η Γκάλια προσευχήθηκε στην ψυχή της μάνας, παρόλο που δεν πίστευε σε τέτοια πράγματα. Προσευχήθηκε να κοίταζε από ψηλά την εγγόνα της και να τη λυπηθεί. *Αχ, σε παρακαλώ, μάνα, κατέβα να με πάρεις αποδώ, σε παρακαλώ, μάνα, σε παρ...*

Η πόρτα άνοιξε απότομα, χτύπησε στον τοίχο και έκανε γκελ. Ο Λιθουανός μπήκε μέσα και την μπλόκαρε με τον ώμο του. Ο Ιρλανδός τον ακολούθησε. Μόλις είδαν τον νεκρό άντρα, σταμάτησαν.

Ο Λιθουανός έκανε τον σταυρό του.

Ο Ιρλανδός είπε: «Γαμώ το κέρατό μου».

Η Γκάλια χώθηκε στη γωνία, να γίνει όσο πιο μικρή μπορούσε, λες και δεν θα την έβλεπαν αν ζάρωνε εκεί πέρα.

Ο Λιθουανός βλαστημούσε κουνώντας πέρα δώθε το κεφάλι του. Τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. Έτριψε τα χείλια του με το μεγάλο χέρι του.

«Χριστέ μου, Ντάριους» έκανε ο Ιρλανδός «είναι νεκρός;».

«Έτσι φαίνεται» είπε ο Ντάριους.

«Τι κάνουμε;»

Ο Ντάριους κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ξέρω».

Ο Σαμ –ήταν σίγουρη ότι ήταν ο Σαμ– είπε: «Γαμώ το κέρατό μου».

«Είμαστε νεκροί, όλοι μας» είπε ο Ντάρριους.

«Τι;»

«Ο Αρτούρας» είπε ο Λιθουανός. «Θα μας σκοτώσει και τους δύο. Και τον αδερφό σου».

«Μα δεν...» ψέλλισε ο Σαμ.

«Δεν έχει σημασία. Είμαστε όλοι νεκροί». Έδειξε με το χοντρό του δάχτυλο στη γωνία. «Εξαιτίας της».

Ο Σαμ γύρισε και κοίταξε την Γκάλια. Εκείνη σήκωσε τη γυάλινη λεπίδα και μαχαίρωσε τον αέρα μπροστά της.

«Γιατί το 'κανες αυτό;» ρώτησε ο Ντάρριους, με το πρόσωπό του πανιασμένο από απελπισία.

Η Γκάλια σφύριξε απειλητικά, γράφοντας μια αψίδα με το γυαλί μπροστά του, στο ύψος των ματιών του.

«Χαλάς το σάλιο σου» είπε ο Σαμ. «Δεν μιλάει αγγλικά».

Η Γκάλια καταλάβαινε τα πάντα. Έπνιξε ένα γελάκι που τους εξαπατούσε, ένιωσε το μυαλό της να ανεμίζει σαν σημαία, έτοιμο να ελευθερωθεί. Για μια στιγμή σκέφτηκε να το αφήσει ελεύθερο, να αφήσει να παρασυρθεί από την παράνοια, αλλά η μάννα δεν την είχε μάθει να τα παρατάει τόσο εύκολα. Έδειξε τα δόντια της και έτεινε ξανά τη λεπίδα προς το μέρος τους.

«Τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Σαμ.

«Θα τον ξεφορτωθούμε» είπε ο Λιθουανός.

Τα μάτια του Σαμ γούρλωσαν. «Δηλαδή τι, θα τον παρατήσουμε;»

«Θα πούμε: Αρτούρας, ο αδερφός σου ήρθε εδώ, την έβγαλε έξω, δεν ξανάρθε. Ο Αρτούρας θα ρωτήσει πού πήγε, θα πούμε δεν ξέρουμε».

«Θα μας πιστέψει;» ρώτησε ο Σαμ.

Ο Λιθουανός ανασήκωσε τους ώμους. «Αν πούμε την αλήθεια, είμαστε νεκροί. Αν ο Αρτούρας δεν μας πιστέψει, νεκροί πάλι. Ποια η διαφορά;»

Ο Σαμ έδειξε με το κεφάλι προς τη γωνία. «Κι αυτή;»

«Εσύ τι λες;» είπε ο Λιθουανός.

Ο Σαμ ανοιγόκλεισε τα μάτια και τον κοίταξε.

«Εμπρός». Ο Λιθουανός παραμέρισε. «Πάρε το stiklas».

«Τι να πάρω;» ρώτησε ο Σαμ.

«Το stiklas, το stiklas». Ο Λιθουανός έψαχνε να βρει τη λέξη.

«Γυαλί. Πάρ' το γυαλί από το χέρι της».

Ο Σαμ πλησίασε, με τα χέρια ψηλά. «Ήρεμα, καλή μου. Ήρεμα».

Η Γκάλια τού επιτέθηκε, παραλίγο να τον πετύχει στον πήχη του χεριού του.

«Γαμώτο!» Ο Σαμ πισωπάτησε.

Ο Ντάριους τον έσπρωξε ξανά προς το μέρος της. «Πάρ' της το».

«Παράτα μας, εσύ να της το πάρεις».

Ο Λιθουανός βλαστήμησε, τον παραμέρισε βίαια και προχώρησε ορμητικός. Η Γκάλια κούνησε απειλητικά τη γυάλινη λεπίδα μπροστά του, αλλά εκείνος την έπιασε εύκολα από τον καρπό με μία κίνηση. Τον έστριψε δυνατά και η λεπίδα έπεσε στο πάτωμα.

Το χοντρό του χέρι τυλίχτηκε σαν φίδι γύρω από τον λαιμό της και, λίγο προτού όλα βυθιστούν στο σκοτάδι, η Γκάλια μύρισε δέρμα και φτηνό αφτερσέιβ.

Ονειρεύτηκε τα τραχιά χέρια της μάνας και ζεστό ψωμί, καθώς και την εποχή που ήξερε το Μπέλφαστ μόνο ως εκείνο τον άθλιο τόπο για τον οποίο λέγανε καμιά φορά στο ραδιόφωνο.

[Η τρίτη περιπέτεια του Τζακ Λένον αναδεικνύει τον Νέβιλ ως τον βασιλιά του ιρλανδικού νουάρ.] GUARDIAN

Μια γυναίκα ξυπόλυτη τρέχει στους δρόμους του Μπέλφαστ. Οι διώκτες της είναι μόλις μια ανάσα πίσω της. Την έφεραν στην Ιρλανδία με την υπόσχεση μιας καλύτερης ζωής, τώρα όμως το μόνο που θέλει η Γκάλια είναι να γυρίσει σπίτι της.

Μοναδική της ελπίδα ένας άντρας που της έδωσε έναν σταυρό και το τηλέφωνό του. Θα αφεθεί στο έλεός του αφού δεν έχει πουθενά αλλού να στραφεί.

Ο επιθεωρητής Τζακ Λένον το μόνο που θέλει είναι να περάσει ήσυχα τις διακοπές του με την κόρη του. Όμως η επιθυμία του δεν θα πραγματοποιηθεί καθώς ο πόλεμος ανάμεσα σε δυο αντίπαλες συμμορίες αφήνει μια σειρά από πτώματα σε όλο το Μπέλφαστ. Το σκοτεινό μονοπάτι της έρευνάς του θα τον οδηγήσει στην αλήθεια που είναι πολύ πιο απειλητική απ' ό,τι είχε ποτέ φανταστεί – σε μια θανατηφόρα κούρσα ανάμεσα σε δυο πολύ διαφορετικούς δολοφόνους.

Η ΤΡΙΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗ ΤΖΑΚ ΛΕΝΟΝ

[Ο Neville κλιμακώνει σταδιακά την ένταση –και τη βία– ώπου η κάθε σελίδα πάλλεται από σασπένς.] PUBLISHERS WEEKLY

[Το Μπέλφαστ του Λένον είναι φτιαγμένο από μουντάδα, βροχή και μίσος. Οι δρόμοι του είναι από τους πιο σκληρούς που έχουν περάσει στις σελίδες της αστυνομικής λογοτεχνίας.] BOOKLIST

ISBN 978-618-03-0258-5

9 786180 302585

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80258

**APPLICATION
METAIXMIO NOIR
(ΜΟΝΟ ΓΙΑ IPAD)**